

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Katarzyna Krupińska

w obecności Prokuratora: ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 16.03.2016r., 18.04.2016r., 9.06.2016r., 12.09.2016r. i 9.11.2016r.

sprawy **B. K.**, s. S. i J., ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 19 listopada do 11 grudnia 2013r. w W., działając z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem S. D. w wysokości 4.735 złotych, wprowadzając go w błąd co do istnienia długu (...) Sp. z o.o. z/s w W. na rzecz (...) B. K. z/s w K. w wysokości 43.050 złotych oraz należnych odsetek od kwoty głównej, w ten sposób, że przesłał pokrzywdzonemu nierzetelną fakturę VAT nr (...) z dnia 4.11.2013r., a także w dniu 4.12.2013r. w K. przy ul. (...) w kancelarii notarialnej H. Ś. jako fikcyjny cedent złożył oświadczenie woli i zawarł umowę cesji wierzytelności, wskazując w jej treści wzmiankowaną fakturę jako podstawę rozporządzenia i przeniesienia praw na osobę trzecią, a nadto – w celu użycia za autentyczne – posłużył się uprzednio podrobioną umową z dnia 31.10.2013r. o wykonanie remontu hali na rzecz (...) Sp. z o.o. z/s w W. i podrobionym protokołem końcowym odbioru robót budowlanych z dnia 4.11.2013r., czym działał na szkodę pokrzywdzonego S. D. w łącznej wysokości 4.735 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

orzeka

I. Oskarżonego **B. K.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk skazuje go , a na mocy art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 46 § 1 kk. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 4.735 (cztery tysiące siedemset trzydzieści pięć) złotych,

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. U. S. kwotę 929,88 (dziewięćset dwadzieścia dziewięć i 88/100) złotych – w tym 23% VAT - tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu;

IV. Na mocy art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

IV K 417/15

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. K. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w K.. Pomimo, że pomiędzy nim a spółką (...) Sp. z o.o. z/s w W. nie doszło do jakichkolwiek transakcji - oskarżony podpisał jako wystawca podrobioną fakturę VAT nr (...) z dnia 4.11.2013r. na kwotę 43.050 zł za usługi budowlane, której odbiorcą była w/w spółka. Następnie w okresie od 19 listopada do 11 grudnia 2013r. B. K. podjął działania zmierzające do sprzedaży nieistniejącej wierzytelności wobec w/w spółki nawiązując kontakt i prowadząc korespondencję z S. D. z W., który zajmował się nabywaniem wierzytelności. B. K. działając z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem S. D. w wysokości 4.735 złotych w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do istnienia długu spółki (...) na rzecz swojej firmy - (...) B. K. z/s w K. w wysokości 43.050 złotych oraz należnych odsetek od kwoty głównej, w ten sposób, że po przeprowadzeniu stosownej korespondencji zawierającej ofertę sprzedaży tej wierzytelności - przesłał pokrzywdzonemu w/w nierzetelną fakturę, a także w dniu 4.12.2013r. w K. przy ul. (...) w kancelarii notarialnej H. Ś. jako fikcyjny cedent złożył oświadczenie woli i zawarł umowę cesji wierzytelności, wskazując w jej treści wzmiankowaną fakturę jako podstawę rozporządzenia i przeniesienia praw na osobę trzecią. Nadto, w celu użycia za autentyczną, posłużył się uprzednio podrobioną umową z dnia 31.10.2013r. o wykonanie remontu hali na rzecz (...) Sp. z o.o. z/s w W. i podrobionym protokołem końcowym odbioru robót budowlanych z dnia 4.11.2013r. W następstwie S. D. zapłacił mu 4.735 złotych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 370-371), zeznań świadków: S. D. (k.388-389, 6), M. W. (k.389390, 86), H. Ś. (k.388, 259v..) opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i dokumentów oraz innych dowodów przeprowadzonych na rozprawie.

Oskarżony w toku postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) i był w dniu 4.12.2013r. w K., ale nie był u notariusza H. Ś. i nie wie gdzie mieści się jej Kancelaria Notarialna. Dodał, że w ramach prowadzonej działalności nie wykonywał prac remontowych w K. przy ul. (...). Nadto wyjaśnił, że zginął mu dowód osobisty i ktoś na jego podstawie ściągnął na jego dane pieniądze. Nadto wyjaśnił, że nie podpisywał umowy cesji wierzytelności, którą mu okazano (k.371). Nadto – jak wynika z dokumentów załączonych do akt sprawy – oskarżony zgłosił zaginięcie poprzedniego dowodu osobistego i w dniu 13.11.2013r. wydano mu nowy dokument (...) (k.89a i k. 145) i tym dokumentem legitymował się zakładając w dniu 3.12.2013r. rachunek bankowy (k. 143-144) oraz w dniu 4.12.2013r. u w/w notariusza (k. 23). Dokumenty te przeczą jego wyjaśnieniom w części dotyczącej utraty tego dokumentu i posłużenia się nim przez inną osobę.

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na uwzględnienie i stanowią przyjętą przez niego linię obrony, której przeczą zgromadzone w tej sprawie dowody. W szczególności relacjom oskarżonego przeczą zeznania w/w notariusza, które nie pozostawiają wątpliwości co do tego, iż oskarżony był w jej Kancelarii i w jej obecności złożył podpis na umowie cesji wierzytelności. Także opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i dokumentów (k.213-225) nie pozostawia wątpliwości co do autorstwa podpisu oskarżonego na tej umowie (pkt 7 i 8 k. 224-225). Również faktura wystawiona przez firmę oskarżonego na rzecz firmy (...) sp. z o.o. została podpisana przez oskarżonego – jak wynika z tej samej opinii (k.225). Dowody te w sposób oczywisty przeczą relacjom oskarżonego i podważają jego wyjaśnienia, które w konsekwencji uznano za niewiarygodne.

Pokrzywdzony S. D. (k.388-389, 6) złożył w tej sprawie zeznania wskazujące na czas, miejsce i okoliczności zaistnienia przedmiotowego czynu. Wynika z nich, że nie zetknął się nigdy osobiście z oskarżonym, od którego zakupił wierzytelność wobec firmy (...). To oskarżony skontaktował się z nim i wynegocjowali cenę. Spółka, która była obciążona tą fakturą nie odpowiedziała na jego wezwanie do zapłaty i pozwał ją, a w następstwie Sąd wydał nakaz zapłaty, od którego spółka ta wniosła sprzeciw argumentując, że faktur została sfalszowana, a firma (...) nie miała nigdy do czynienia z oskarżonym. Po zapoznaniu się z treścią sprzeciwu podjął decyzję o zawiadomieniu Prokuratury. Poinformował oskarżonego o tym, że spółka ta nie uznaje należności, a on odpowiedział, że również został przez kogoś

oszukany. Dodał, że nigdy nie zetknął się z oskarżonym i dlatego zażądał, aby jego tożsamość na tej umowie została potwierdzona przez notariusza. Zawierał wiele umów cesji i stosowaną przez niego praktyką było potwierdzenie, że spółka istnieje i nie jest w trakcie upadłości.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań S. D., przy czym w ich świetle istotnym jest, że pokrzywdzony nigdy nie zetknął się z oskarżonym osobiście, stąd też nie było możliwe potwierdzenie, że osobą, z którą rozmawiał telefonicznie był rzeczywiście oskarżony. Przedstawione przez S. D. dokumenty i korespondencja nie pozostawiają wątpliwości co do wiarygodności jego twierdzeń i Sąd uznał je za wiarygodny materiał dowodowy stanowiący podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie.

Sąd uwzględnił także zeznania M. W. (k.389-390, 86), który był Członkiem Zarządu spółki (...) i potwierdził on, że spółka ta nie zamawiała usługi opisanej w fakturze wystawionej przez oskarżonego i dodał, że pieczętka firmy (...) umieszczona na fakturze nie należała do tej firmy, a podpis na fakturze nie został złożony przez żadnego z Członków Zarządu.

Sąd dał także wiarę zeznaniom notariusza – H. Ś. (k.388, 259v.), z których wynika, że poświadczala podpis oskarżonego na umowie cesji wierzytelności zawartej 4 grudnia 2013r. i czynność ta została u niej odnotowana. Zweryfikowała tożsamość cedenta jak przy poświadczeniu podpisu.

Sąd uwzględnił opinię biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i dokumentów – zarówno złożoną na piśmie jak i ustnie w trakcie rozprawy. Wynika z niej, że biegły dysponował oryginałami dokumentów, a przeprowadzone przez niego badania nie pozostawiły wątpliwości co do autorstwa podpisów oskarżonego zarówno na umowie cesji wierzytelności, jak i fakturze wystawionej przez firmę oskarżonego spółce (...) oraz nadto dokumentach bankowych. Opinia ta jest rzetelna, kompletna i nie zawiera w swej treści niejawności, które wymagałyby uzupełnienia. W jej świetle przeprowadzone badania doprowadziły do kategoriernego ustalenia, że oskarżony podpisał przedmiotowe dokumenty i nie ma w tym zakresie żadnych wątpliwości.

Należy zważyć co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia o jakiegokolwiek dowody, które mogłyby mieć wpływ na rozstrzygnięcie tej sprawy. Oskarżony złożył w tej sprawie wyjaśnienia, którym przeczą zebrane dowody, w tym dokumenty, które nadto poddano badaniom przez specjalistę z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów. Tak zgromadzone dowody nie pozostawiają wątpliwości, że oskarżony we wskazanym okresie czasu działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zbywając pokrzywdzonemu S. D. nie istniejącą wierzytelność – o czym doskonale wiedział i w ten sposób wprowadził go w błąd doprowadzając go do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 4.735 złotych. Uczynił to zapewniając pokrzywdzonego, że spółka (...) Sp. z o.o. z/s w W. ma dług wobec jego firmy - (...) B. K. z/s w K. w wysokości 43.050 złotych oraz należnych odsetek od kwoty głównej. Nadto posłużył się przed tym pokrzywdzonym nierzetelną fakturą VAT nr (...) z dnia 4.11.2013r., a w celu sfinalizowania transakcji cesji wierzytelności w Kancelarii Notarialnej H. Ś. jako fikcyjny cedent złożył oświadczenie woli i zawarł umowę cesji wierzytelności posługując się uprzednio podrobioną umową z dnia 31.10.2013r. o wykonanie remontu hali na rzecz (...) Sp. z o.o. z/s w W. i podrobionym protokołem końcowym odbioru robót budowlanych z dnia 4.11.2013r., czym działał na szkodę tego pokrzywdzonego. Zachowaniem tym wyczerpał znamiona czynów opisanych w dyspozycji art. 286 § 1 kk i art. 270§1 kk. Czyny te popełnił w warunkach art. 11§2 kk. Bez wątplenia przedmiotowa wierzytelność nie istniała, a w/w faktura została podrobiona bez wiedzy spółki (...). Nie budzi wątpliwości fakt, że oskarżony podpisał ta fakturę, podpisał umowę cesji wierzytelności i bez jego udziału popełnienie tego czynu nie byłoby możliwe. Jego twierdzenia co do sprawstwa innej osoby nie są wiarygodne i zostały obalone dowodami zarówno z zeznań świadków, opinii biegłego jak i dokumentów załączonych do akt sprawy. W ocenie Sądu wina oskarżonego nie budzi wątpliwości.

Odnośnie orzeczonej wobec oskarżonego kary – Sąd wymierzając ją miał na względzie przesłanki wskazane w art. 53§1 kk i uwzględniając dokonane ustalenia przyjął, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu i stopień winy są znaczne. Oskarżony w celu dokonania tego oszustwa podjął szereg działań mających na celu wprowadzenie

w błąd pokrzywdzonego i posłużył się przy tym podrobionym w tym celu dokumentem. Wprawdzie wysokość powstałej szkody nie jest znaczna, lecz nie jest o również kwota mała. Oskarżony czynu tego dopuścił się będąc uprzednio dwukrotnie skazany m.in. za przestępstwa przeciwko mieniu na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (k.311-312). Uwzględniając granice sankcji przewidziane w dyspozycji art. 286§1 kk, który to przepis zgodnie z treścią art. 11§3 kk był podstawą wymiaru kary, Sąd uznał, że orzeczenie wobec oskarżonego kary jednego roku pozbawienia wolności będzie adekwatne. Fakt, że wobec oskarżonego wcześniej zawieszano dwukrotnie wykonanie orzeczonych kar nie pozostawia wątpliwości co do tego, iż poddawanie go kolejny raz próbie byłoby nieuzasadnione w sytuacji, gdy poprzednich szans nie wykorzystał. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, aby istniała co do niego pozytywna prognoza na przyszłość.

Zgodnie z wnioskiem pokrzywdzonego Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości, zaś uwzględniając sytuację materialną oskarżonego uznał, że zachodzą podstawy do zwolnienia go z kosztów postępowania – stosownie do treści art. 624§1 kpk.

Obrońcy z urzędu Sąd przyznał wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu – zgodnie ze stawkami wynikającymi z właściwego Rozporządzenia MS.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak na wstępie.